at det var mange Kvinders Ønske. Kvindesagen bestaar ikke blot i nogle faa, bestemt formede Reformkrav, men overhovedet deri, at Kvinderne faa Lov til at tale med om og øve Indflydelse paa alle deres egne og Samfundets Anliggender. Bladet vilde vel ogsaa snart gaa ind paa Grund af Kjedsommelighed og Mangel af Læsere, hvis det skulde indskrænke sig til atter og atter at tygge Drøv paa nogle enkelte Spørgsmaal, som Flertallet af dets Læsekreds forud i Hovedsagen er paa det rene med. Den Skæbne kunne kun dets Uvenner ønske det.

Saa siges der: Sædelighedsspørgsmaal egne sig ikke til offentlig Forhandling. Det er en Opfattelse, jeg forstaar, at man kan have, naar man antager, at Sædelæren ikke bør bygges paa Grunde, men alene paa Autoritet, være sig en aabenbaret Religions eller en af Naturen indplantet Følelses Autoritet. Men antager man, at Sædelæren bør hvile paa, eller endog blot, at den kan støttes af Fornuftgrunde, da bør man ikke nære Tvivl om, at sædelige Spørgsmaal baade kunne og bør forhandles offentlig.

Men „Tiden er ikke kommen, Ordet er ikke frit, der er ikke lige Sol og Vind for de forskjellige Anskuelser." Dette sidste er rigtigt, og jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg ogsaa af den Grund har haft ikke ringe Betænkeligheder ved den hele Sag. Det ligger saa nær at sige: Frk. Grundtvig angriber Meninger, som man ikke kan forsvare uden at lide Skade paa sit gode Navn og Rygte, ja maaske paa sin hele borgerlige Stilling. En Forhandling, hvor Munden er lukket paa den ene Part, er — Spilfægteri. Men er det nu ogsaa saa, er Munden lukket paa dem, der hylde radikale Meninger med Hensyn til Kjønsmoralen? Ingen, der følger med i Litteraturen, tør paastaa dette. Hvad der kan siges, er kun, at de, der fremsætte radikale Meninger, som oftest ikke tale rent ud af Posen, men de halvkvædede Visers Mening kan dog ikke undgaa noget opmærksomt Øre. Frk. Grundtvigs Foredrag er en Opfordring til dem, der ikke blot hylde, men ogsaa offentlig fremsætte saadanne radikale Meninger, om nærmere at gjøre Rede for og begrunde disse. En saadan Opfordring synes mig fuldt berettiget. Vil man offentlig bekæmpe bestaaende Samfundsindretninger, da kan det med Føje kræves, at man ogsaa har Mod til at sige sin Mening helt ud. Tør eller vil man ikke det, da har man jo Lov at tie stille. Men hvad nogen offent-